

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i només pot ésser utilitzada per a consulta.

L'Àrea de Transcripció del Departament de Serveis Lingüístics no es fa responsable dels perjudicis que pot comportar-ne la difusió fora del Parlament.

Fins que aquesta transcripció passarà a edició, els grups parlamentaris tindran un termini de 72 hores per a esmenar el text d'acord amb les normes establertes.

Fitxer 30

El president

Gràcies. És el torn, doncs, ara del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull aprofitar també per saludar els veïns i veïnes del Carmel que ens estan seguint en aquest debat, alguns aquí a l'hemicicle, altres a la Sala Gran i altres, segur, des de casa seu, i mostrar la solidaritat que tenen del nostre Grup Parlamentari en tot el que estan passant.

La meva intenció és dirigir-me als veïns del Carmel, per un cantó, i al Govern per l'altre, i fer tot un seguit de reflexions i propostes en relació amb aquestes qüestions. Vull dir que jo no entraré en qüestions que aquí s'han debatut i que en aquests moments - en aquests moments - a nosaltres no ens interessen. Perquè l'objectiu d'aquest Ple per a nosaltres, d'aquest Ple extraordinari, era donar resposta als ciutadans de Catalunya, i és, i, en concret, als dels Carmel. O sigui, posar la gent en primer pla, la gent que ha patit i continua patint aquests dies no mereix ser doble víctima, una, de l'accident, i l'altra, de perdre protagonisme perquè ho siguin les lluites partidistes, com ha passat avui.

Cal depurar responsabilitats? Sí. Cal saber el que ha passat? Sí. I, a més a més, posar les bases perquè no es torni a repetir. Però, sobretot, el que cal és no descansar fins que tot estigui solucionat, que tothom estigui a casa fins que la llum torni a fer brillar les cares de la gent del Carmel, una gent orgullosa i orgullosa del barri tal com és, perquè l'han fet ells amb les seves mans. M'explicava el senyor Fernando González, el dia que vàrem anar a visitar el nostre Grup Parlamentari, i ho explicava orgullós, quan i on va construir la seva primera casa, i de quina manera construïen les cases tots junts, les persones, sobretot els caps de setmana després de treballar hores i hores durant la setmana, i que, a més a més, tots aplegats esmorzaven i continuaven la seva obra. És un barri de la gent i fet per la gent, i això és el que nosaltres volem que continuï essent amb les reformes,

amb els canvis que calgui, però, sobretot, cal tenir en compte, doncs, aquestes qüestions perquè aquestes són imprescindibles, per a la gent, per a ells i també per a nosaltres. Per això, per aquestes qüestions creiem que el primer objectiu són les persones, i per això ho valorarem i volem valorar com s'ha gestionat la crisi. Continuo pensant, ho vaig dir en l'anterior intervenció, que s'ha fet bé, malgrat, i en sóc conscient, que hi ha molts homes i dones del Carmel que no creuen el mateix que jo acabo de dir, que segur que pensen que hi ha coses que s'han fet malament, que creuen que no s'han atès, però jo continuo pensant, escoltant el senyor Nadal, escoltant les actuacions de l'Ajuntament de Barcelona, que s'han fet moltes i moltes coses, que hi ha hagut una reacció ràpida de les administracions i, especialment, de l'Ajuntament de Barcelona, i que a partir d'aquí hi ha hagut una col·laboració i coordinació entre aquestes dues administracions. Que es podia millorar? Segur, ho ha dit

Fitxer 31

el conseller Nadal.

Que s'haurien de tenir respostes més ràpides en casos d'emergència d'aquest tipus? Sí. Però si fem un repàs a les actuacions, veiem que són moltes i molt eficients. Des de l'atenció personalitzada, passant pels real·lotjaments, les indemnitzacions, habitatges i comerços... no em vull estendre, s'ha explicat aquí moltes vegades. I em sembla que tothom en som conscients, de tota aquesta feina. S'ha de fer tot el que calgui i amb la màxima sensibilitat. I això vull insistir, senyor Nadal, i la resta de membres del Govern, perquè al més aviat possible puguin estar ja altra vegada a les seves cases les 800 persones que ja poden tornar, i evidentment, la resta que queden fins a arribar a les 1.057. També sóc conscient que la confiança es va perdre el 3 de febrer. Ho vaig dir l'altre dia, i és veritat. Es va perdre amb el procés d'allotjament i altre vegada tornar a casa, i altra vegada tornant a sortir pel perill que hi havia. Ho reconec. Comparteixo aquesta pèrdua de confiança. Però també n'estic ben segur, i s'està demostrant, que el Govern i l'Ajuntament de Barcelona l'estan recuperant a marxes forçades perquè aquesta

és la seva obligació, a través d'actuacions concretes, i que aquesta és l'obligació de tots plegats, fins i tot dels que estem aquí, també, i fins i tot dels que opinem sobre com funciona aquest debat parlamentari.

El primer objectiu, he dit, són les persones. El segon és la transparència. Jo crec que avui s'està fent un nou exercici de transparència. Alguns poden pensar que un mes és massa llarg pel que s'ha fet. Però amb aquest mes s'ha fet una compareixença del conseller Nadal i avui un ple extraordinari, a iniciativa del Partit Popular, i posteriorment, evidentment, del Govern. I això és una qüestió, senyor Piqué i senyors de Convergència i Unió, que m'ho hauran de reconèixer, que això no s'havia fet en actuacions semblants en altres períodes legislatius. No vull entrar. Només ho vull citar. Aquesta és una realitat. A algú li pot semblar que és poc. Segur. Però, en tot cas, és molt més del que s'havia fet i s'acosta molt a allò que entenem tots els ciutadans que vol dir transparència. Una explicació aquest matí exhaustiva per part del conseller Nadal que ha servit per a saber més coses, que ha demostrat que el Govern ha tingut una dedicació plena a buscar els orígens de l'accident, però que des del nostre punt de vista, no n'hi ha prou. El mateix conseller ho reconeixia aquest matí quan afirmava que el col·lapse es produeix per una conjunció de diferents causes. Encara no les sabem totes. Per això cal una comissió parlamentària, amb presència, si cal, de tècnics que investigui fins al final. Tota la informació que ens ha donat el conseller s'ha de contrastar, i ho hem de fer amb els representants polítics i en seu parlamentària, i en aquesta comissió, en presència, torno a insistir, de tècnics o no, haurem d'establir els mecanismes de decisió, adjudicació i control de l'obra pública que s'han de canviar, em sembla que tots ho reconeixem, i, en definitiva, haurem de saber què ha passat en el Carmel, i, sobretot, perquè no torni a passar més. O sigui, que portem a terme totes les mesures preventives possibles perquè no torni a passar.

I també caldrà saber quines responsabilitats tenen les empreses. Deixem-ho clar, també, que portava la direcció d'obres i la construcció. I, si cal, si hi ha responsabilitats, passar també tota la informació aconseguida a la justícia. D'aquesta manera també farem un pas més per anar recuperant la confiança amb els ciutadans.

I em penso que després de les intervencions del senyor Mas, sobretot, i també del senyor Maragall, encara cal més una comissió d'investigació, perquè sentim moltes coses que potser s'hauria d'anar molt més al fons de tota aquesta qüestió.

No ens fa por cap comissió d'investigació en un partit que dona suport al Govern. Al contrari. Al contrari. Estem obligats a tirar-la endavant i estem obligats de fer-ho d'una manera ràpida i eficient per, torno a insistir, recuperar la confiança amb el ciutadà.

Hi havia una qüestió que el senyor Nadal en deia les causes remotes, l'ha batejat amb les causes remotes. És igual, ha quedat bé, vull dir que ja ens entenem què vol dir. Jo en dic les responsabilitats de l'anterior Govern. Ho dic perquè a partir de l'anterior intervenció, la compareixença del conseller Nadal va dir que reconeixia que es podia haver evitat. I fins i tot em penso que va ser titular d'algun mitjà de comunicació. Nosaltres ho compartim. Es podia haver evitat. A partir d'aquí, a partir d'aquesta afirmació, s'ha de saber quines són les causes i les responsabilitats que se'n deriven, les properes i les més llunyanes. I en tots aquests dies, aquest mes, tots hem parlat amb tothom i amb molt gent, i hem parlat amb tècnics, hem parlat amb enginyers, hem parlat amb tot un seguit de gent que en saben molt, molts tècnics que saben molt d'aquestes qüestions, i tots, molts d'ells, ens arribaven a quin era el moll de l'ós de tota aquesta qüestió, i sempre sortia la paraula GISA. GISA, més que GISA, la manera de com funcionava GISA. El conseller ja n'ha fet una explicació exhaustiva, però jo li voldria donar dues o tres reflexions o potser dues o tres informacions complementàries. Bé, complementàries per a tots plegats. Suposo que per al conseller no ho són. L'empresa pública GISA, quan estava controlada i governada per Convergència i Unió es converteix des del nostre punt de vista, de forma volguda, evidentment, en un monstre. En un monstre que actua com una altra administració paral·lela, sense control polític. He dit de forma volguda. I quin era el procediment de GISA, amb el vist-i-plau del Govern de Convergència i Unió, i evidentment, amb un dels protagonistes que ha intervingut aquesta tarda al capdavant del Departament, doncs donar la major part de projectes i direccions d'obres a les mateixes empreses. Jo les diré, perquè han sortit: Auding, Ibering, Tipsa, Tec-4... les veuran, vostès, en un 70 o un 80 per cent d'obres donades o d'obres construïdes o obres

adjudicades. Això en quant a direcció d'obres, i en quant a constructores: Fomento, Comsa, Copisa, etcètera, etcètera. I no en dic algunes perquè, evidentment, doncs no hi participaven quasi mai. Però això no només ho dic jo, això ho reflecteix l'informe que algú va dir que no se'n parlava massa, jo sí que en parlaré, l'informe de gestió elaborat pel Govern de la Generalitat presentat el desembre passat, que diu que amb relació al volum de contractes de GISA hi ha, diu, textualment: «poca diversificació dels adjudicataris, per la qual cosa els contractes es concentren tant pel nombre d'expedients com pel seu volum econòmic en algunes empreses i en algunes persones físiques –arquitectes o enginyers.» Una comissió d'investigació parlamentària posarà noms i cognoms a aquestes qüestions.

També diu, s'afirma –que no sé si s'ha dit massa avui, això ho dit el senyor conseller, sí–, també s'afirma que es fraccionen els contractes per a poder utilitzar el procediment negociat, que és un procediment que, d'aquesta manera, un tope de diners, s'evita el concurs públic, i després es van fent adjudicacions sense concurs públic. És una manera d'evitar el concurs públic. El concurs públic si té una cosa positiva és transparent. L'altre, no tant. El conseller Nadal n'ha fet un exemple, em sembla, amb la Resolució feta pel senyor Ticó, exdirector general i molt citat avui, ampliant la redacció d'un projecte a Tipsa, una de les empreses que jo he dit abans.

Bé. Però aquest monstre que jo he dit que era aquesta estructura de GISA anterior al Govern anterior, es converteix en l'únic client, gairebé l'únic client d'enginyeries i constructores del país, que provoca una situació de domini, i que es converteix en una mena de llei del silenci pel que fa a aquestes pràctiques o que fa que aquestes pràctiques no siguin denunciades pel sector. No sé si podria acostar-se al que explicava el conseller Nadal en quant a la reacció de la Cambra de Constructores davant l'anunci del conseller.

Aquesta concentració feia que els projectes i la direcció d'obra fossin dolents. Moltes d'elles, dolentes, dit per persones que hi entenen, no només pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Alternativa, sinó persones, enginyers que hi entenen i que alguns d'ells, evidentment, els han vist. Per què? Perquè se'ls obligava que

es fessin molt de pressa. Les feien sempre els mateixos. Amb honoraris baixos, em deien, fins a un 40 per cent més baix del que es paga a les obres que fa l'Estat, les d'aquí, amb terminis d'execució molt curts. En definitiva, un menyspreu al projecte inicial amb la idea que ja s'arreglaria al procés de construcció i ja ho assumirà l'empresa constructora. El senyor Nadal em penso que ho ha explicat perfectament que és el que havia passat amb totes les obres de la línia 5. D'aquí l'enfrontament continuat entre la UT, la que toqués, la direcció facultativa, la de sempre, gairebé, i GISA.

En definitiva, un sistema de gestió i control de l'obra pública pervers, sense control polític que el Govern actual, evidentment, no pot assumir. No sé si això és el que volia dir el senyor Puig quan en deia cercle d'excel·lència. Però, en tot cas, potser s'hi deu apropar bastant.

Això que acabo d'explicar que ningú pensi que és mirar enrere. Això és, també, parlar del Carmel. És constatar una realitat que ha estat una –no la–, sinó una de les causes d'un accident que es podia evitar, i per això cal, per un cantó, aprofundir més en la responsabilitat, i sobretot, a canviar el sistema i proposar-ne un de nou, com ja ha explicat el conseller.

Però per a nosaltres, de tota aquesta situació que ja se n'ha parlat molt avui i que en continuarem parlant, hi ha tot un seguit de lliçons que aquest Govern també n'ha de prendre nota, i que ha de començar a actuar. Estic d'acord amb vostè, senyor Nadal, que la gestió de l'obra pública s'havia d'haver qüestionat més fermament des del desembre de 2003. Vostè ho ha dit aquest matí. Caldria haver iniciat abans aquests canvis, ser molt més ràpids amb canvis que són del tot necessaris. No s'havia de mantenir, conseller Nadal, l'herència del passat. Era massa feixuga. Vostè n'era conscient, i per això ara ens sembla molt positiu que vostè continuï les reformes. Continuï, dic, que ja les havia començat, les reformes en la contractació, en la gestió i el control de l'obra pública. Però vull deixar molt clar que, des del nostre punt de vista, s'havia d'haver començat abans i amb més contundència. No podem tolerar moltes de les herències que ens han deixat l'antic Govern de Convergència i Unió. I, a més a més, hi volem participar, en aquests canvis. A més a més, ja n'hem fet, de canvis, en altres empreses que tenien una situació

semblant, com per exemple Adigsa, que ja tirem endavant, ja s'ha tirat endavant reformes en què es publiquen, sense cap tipus de problema, el preu d'adjudicació d'una obra i el de liquidació, així es veu claríssimament què és el que es fa, com es fa i fins on es pot arribar. Transparència, transparència i més transparència, perquè la gestió pública no admet que s'hagi d'amagar absolutament res, i per a nosaltres això també és prioritari. I això continua essent parlar del Carmel.

I també, per nosaltres, hi ha una altra lliçó que hauria d'aprendre el Govern, i que de ben segur que n'ha pres nota, amb tota aquesta situació: millorar la capacitat de resposta a emergències d'aquest tipus. Que potser no ha estat tan ràpida i efectiva com hauria d'haver estat. I em sembla que aquest és un element, també, a tenir en compte, i poder repassar... no només aquesta, sinó emergències semblants que ens poden sortir, necessitem, el Govern necessita un dispositiu molt ràpid que pugui fer front, tot i que, torno a insistir, al llarg dels dies aquest dispositiu s'ha fet ferm, fort i, a més a més, molt eficient amb col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona.

Hi ha una qüestió que no compartim, senyor Nadal. No compartim la seva decisió de deixar que els tècnics de la direcció de l'obra o de la UTE signin documents acreditatius. Ells han fet l'obra. No poden ser jutge i part. Han de ser altres persones, altres tècnics, que signin aquests documents que donin facilitat als veïns, perquè és possible que nosaltres encara no comprenem la situació. És possible que vostè hi està molt més a dintre, però a mi em costa molt veure aquelles signatures i a darrere el director de l'obra de Geocontrol i TEC-4, el de la UTE, que precisament poden ser algunes de les seves actuacions, potser, podran tenir algunes certes responsabilitats, avui ja vostè n'ha insinuat unes quantes, en aquest sentit.

Jo crec que el Govern, algú s'ha dit aquí que ja era hora, o que tot just ara, em sembla que des de Convergència i Unió es deia, que ara han descobert els barris, o a través de l'actuació del Carmel han descobert els barris. Home, a mi em sembla que no és del tot adequat dir qüestions com aquestes, perquè el Govern de la Generalitat actual ja coneixia la realitat dels barris des de fa molt de temps. Sobretot perquè hi havia començat a actuar. No és una retòrica per part meva, sinó que hi havia començat a

actuar a través de la Llei de barris, una eina importantíssima, insuficient en quant, potser, als diners. És possible que n'hi hauria d'haver més, però, en tot cas, sí que és eficient, sinó que a més a més s'ha actuat amb rapidesa, mentre succeïa el del Carmel, mentre es feien altres coses, el Govern continuava governant, com deia el president Maragall ahir, perquè mentre passava això s'actuava amb rapidesa a solucionar els problemes en el barri del Turó de la Peira a Barcelona, el de Mariola a Lleida, o el barri de l'Estació de Sallent, que és veritat que hi ha persones aquí on precisament durant molts d'anys... molts... massa!, no ha aparegut ni el senyor Pujol ni la seva ombra, on durant anys, molts d'anys, massa anys, allà, s'han donat llicències per a construir en una zona totalment inestable, i que el Govern de Convergència i Unió no havia fet res, ni tampoc havíem notat la sensibilitat que ha demostrat el senyor Mas amb el barri del Carmel, que estem d'acord, evidentment, no l'havia demostrat amb el barri de l'Estació de Sallent ni de bon tros. En canvi, ara, s'està solucionant el barri de l'Estació de Sallent, el Turó de la Peira, la Mariola a Lleida, i evidentment, també, el Carmel, s'està fent tot el que és possible i més.

I acabo amb dues reflexions: una, dirigida al Govern, que estic segur que el senyor Nadal entendrà perfectament, i

Fitxer 32

... i aquesta, com que acabo, serà una reflexió transversal. Espero que la resta de membres del Govern... [#]

Miri, tots hem de ser capaços –tots– d'ajustar les necessitats i els reptes a les possibilitats i capacitats, també les econòmiques, que tenim per mostrar un respecte extrem a les lleis de la natura i a les nostres limitacions, les de tots..., que tenim per controlar-la. La terra és molt..., la natura és molt important. Això ho deia vostè, senyor Nadal, i això és un al·legat mediambientalista. Això és un al·legat ambientalista, i aquestes són paraules que esperem que siguin també una lliçó per al Govern, no només per al barri del Carmel, no només per a les obres subterrànies, sinó per a totes les

actuacions que es facin en el territori..., de ben segur, si apliquem aquest al·legat ambientalista que ha dit vostè, senyor Nadal, segur que les generacions futures ens ho agrairan, de ben segur.

I una altra –i acabo–, als veïns. Senyores i senyors veïns i veïnes del Carmel, si us plau, des del nostre punt de vista, o des d'aquesta tribuna, deixin que els digui una cosa. No dubtin ni un moment que estem al seu costat, que no pararem fins a solucionar tots els seus problemes. I sobretot, si us plau, ens tinguin confiança.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor diputat, és clar que era un al·legat ambientalista. De contingut ambientalista, però no estava fet, en el moment que ho he fet i per què ho he fet, amb aquesta finalitat. I a més a més, com l'he fet i quan l'he fet, l'he fet naixent d'una reflexió que venia d'una geòloga prestigiosa, que en unes notes que havia preparat per a membres del Govern, venia a dir: «Potser al Carmel, entre l'opinió del professor Riba i la dels que han mostrat una confiança il·limitada en el subsòl del Carmel, hauria calgut un punt intermedi de sensibilitat per saber que segons què s'havia d'haver pensat dues vegades.»

De manera que evidentment que tenia un punt..., no era una evasió poètica, ni tan solament una disquisició ambientalista contra els tècnics, com el senyor Puig en algun moment ha volgut entendre. De cap manera. Jo ara, quan vaig a l'Escola d'Enginyers, senyor Puig, dic: «Aquesta és la meva Escola.» Jo dic: «Jo sóc de lletres, però ara aquesta és la meva Escola.» De manera que ha de quedar molt clar també que amb relació a totes aquestes qüestions, tot plegat és molt delicat i molt subtil, i requereix justament d'escoltar tots els missatges, de rebre totes les indicacions de tots els grups parlamentaris, d'assumir-les com a Govern i d'acceptar i entendre que és veritat que calen a vegades canvis de ritme, canvis d'escala, propostes radicals...

Però li vull assegurar una cosa, senyor Boada. GISA potser va esdevenir un monstre, però GISA són dues-centes persones, no més. És un gran aparell tècnic administratiu, en la seva major part molt qualificat, que només espera que s'acabi de completar un procés de reforma que n'asseguri els processos administratius i de transparència. Però l'instrument és preciós i segurament no ens podríem permetre de no tenir-lo, amb les reformes que calguin. Però li ben asseguro que pel que fa a la gestió, al control de l'obra pública, al control dels comptes públics i a l'eficàcia per a la realització de l'obra pública, GISA i el conjunt dels seus tècnics ha demostrat, en aquests dotze mesos llargs de Govern nou de Catalunya, que ha sabut entomar no tot—no tot—, però sí un bon grapat de coses que havien quedat malmeses..., o insuficientment abordades en situacions anteriors, i que ara anaven agafant vies de solució.

Per exemple —i el conseller de Justícia ho podria dir—, la secretària general del meu Departament ho deia, posant-se gairebé vermella després d'un consell tècnic el dia que en el mateix moment que es comunicava la notícia del Carmel, el secretari general de Justícia estava dient en el consell tècnic: «La gestió que ha fet GISA amb relació als drets de superfície i a les adjudicacions dels edificis judicials, que havien quedat deserts en una gestió anterior, un cop n'hem parlat dues vegades ha estat exemplar i eficient.» I la secretària general deia: «Home, fins i tot m'ha sabut greu, perquè m'ha semblat que es produïa en un moment que no tocava.»

Però, qui diu això, diu que anirem abordant el pla d'autovies, el pla d'edificis judicials, el pla de comissaries, el pla de centres de salut i tots aquells centres d'educació, que pel sistema de dret de superfície haurem de compartir entre ICF Equipaments i l'empresa pública GISA. Naturalment, amb canvis en els gestors, amb més gerents d'obra, amb més directors generals, amb més òrgans de control i amb un lligam polític i d'auditoria molt més garantit. Sens dubte.

I deixi'm dir també que al llarg del dia hem estat parlant dels veïns del Carmel, de l'atenció a les persones, de tots els problemes del Carmel. I han anat sortint noms diversos del Govern i del govern de la ciutat, alguns presents aquí des de primera hora del matí. I si al començar el debat jo no he saludat ni els veïns del Carmel —que els he

saludat només d'arribar, a l'escala– i no he saludat tants i tants membres del Govern, secretaris generals o directors generals que han estat al peu del canó sempre i als hotels, informant, ho vull fer ara.

Perquè, per exemple, fóra una brutal injustícia que igual com hem esmentat només una vegada –i ho hauríem de fer deu– en Ricard Fernández, o Antoni Segarra, o la Carmina Llumà, que no esmentéssim l'Oriol Nel·lo, el Manel Nadal, en Joan Llorc, el mateix Jordi Julià, en Joan Delort, tots els comandaments dels Mossos d'Esquadra, en Xavier Casas, l'Imma, l'Elsa, i tots aquells que a Boca Nord–a Boca Nord– s'han estat dedicant hores i hores, dies i dies, matí, tarda i nit, i no han perdut el somriure a la cara–alguna vegada potser sí, alguna vegada potser sí–, que no els agraeixi en nom del Govern tota, tota la feina que han fet.

Els consellers ja els he citat aquest matí, no?, però pel que fa a la resta de la gent, vull que quedi clar fins a quin punt hi ha tanta, tanta, tanta gent que pensa en vosaltres, treballa per vosaltres i no pararà de reunir-se amb vosaltres dematí, tarda i nit, dilluns, dimarts, dimecres, dijous, divendres, dissabte o diumenge, fins que acabem. I ho farem plegats, i arreglarem aquest problema, i abordarem futures reformes d'aquest país que aquest país necessita.

Senyores diputades i senyors diputats, senyor diputat, moltes gràcies.

(El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)

El president

El senyor Puig demana la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Sí, gràcies, senyor president, per al·lusions reiterades. Una primera–i seré molt breu–, una primera reflexió és..., s'ha parlat molt de GISA, amb molts qualificatius i amb moltes valoracions. No hi entraré a fons, perquè donaria per, segurament, un Ple monogràfic o una nova compareixença. Només manifestar que ens reiterem en la nostra convicció que l'equip tècnic i professional, i que l'empresa en si, ha estat un magnífic instrument al

servei de la Generalitat i al servei del país, i la seva acció en inversió en infraestructures del país ha estat sempre al nivell exigít per la societat que hem estat construint i que s'està construint en aquests moments. I vull dir-ho perquè com que s'avancen..., i crec que serà una de les víctimes, des d'un punt de vista de les propostes de reforma i de revisió..., una de les víctimes del que nosaltres entenem que no és el que hauria de ser. L'assumpció de les responsabilitats polítiques i no pas els processos de reforma.

I la segona, per al·lusions, també, a algun diputat absent en aquests moments... Sí, per al·lusions a un diputat absent, em crec, senyor president..., que puc al·ludir..., i al·legar al Reglament.

El president

Senyor Puig, acabi.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies.

El president

I en tot cas, prego..., que estem al final d'aquest debat...

El Sr. Puig i Godes

Sí, volia fer referència a les insinuacions que, òbviament, des d'un punt de vista polític han estat retirades pel president de la Generalitat, però que des d'un punt de vista dialèctic s'han mantingut durant la resta del debat. Les insinuacions i les concretes i específiques mencions al tema de suposades comissions del 3 per cent, que han estat reiteradament citades pels diferents grups parlamentaris. Només vull dir—i no hi entraré, perquè el president ja ha retirat el que ell havia dit—..., però sí que, el que vull dir és que qualsevol insinuació en aquest sentit, o es porta allà on s'ha de portar, que és a les instàncies judicials, o evidentment no poden quedar protegides per la inviolabilitat parlamentària.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Acabat el debat, doncs, aquesta presidència fa avinent que per tal de donar compliment a l'article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent. El termini per a presentar les propostes de resolució acabarà demà a les deu del matí. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a les deu i deu. El termini per presentar les propostes transaccionals serà des d'un quart d'onze fins a les onze. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà les onze i deu i la comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris vulguin votar separatament s'hauria de fer a dos quarts de dotze. La sessió per al debat i votació de les propostes començarà –es reprendrà, en aquest cas– a les dotze del migdia.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les....